

Poděkování

Končí 36. ročník Folkových prázdnin. Ročník, na který jsme se všichni těšili, protože předcházející ročník omezil covid. A asi můžu říct za všechny pořadatele, že jsme rádi, že letošní ročník mohl proběhnout tak, jak proběhl.

A teď jmenovitě děkuji:

Michalu Schmidtovi za to, že v Náměšti vytvořil svět jedna báseň, kde je každému dobře a kde návštěvník na 8 dní zapomene na běžné a každodenní starosti.

Kmenovým pracovníkům MKS, kteří byli po celou dobu vždy tam, kde to bylo potřeba, a to i mnohdy na několika místech současně.

Oranžádám a jejich vedoucím, že nejen odvedli svoji práci, ale svým elánem vytvářeli atmosféru festivalu.

Dílňákům a jejich pomocníkům.

Všem členům pořadatelského týmu, a že jich rozhodně nebylo málo.

Všem, kteří vytvářeli zajímavé a neobvyklé světy ve Staré tkalcovně.

Náměšťskému svazu žen, který vše výše uvedené živil a nenechal padnout hladem či žizní.

Zvukařům a osvětlovačům, že jste dobře slyšeli a ostře viděli!

Všem, kteří se podíleli na organizaci Kolokvia.

Zámeckému pánu Marku Bušovi a jeho lidem, že se nebojí pustit si návštěvníky festivalu do svého tak pečlivě střeženého hájemství a za velkou pomoc před, během a doufáme, že i po festivalu.

Představitelům města, že umožňují a podporují právě tento netuctový festival této hudby, a že i díky nim se mohou v Náměšti objevit opravdu globální světové hvězdy ve svém oboru.

Habitatu za poskytnutí Staré tkalcovny.

Lidem z Galerie 12 za jejich zapojení do festivalu.

Domu dětí a mládeže za poskytnutí prostor.

ZUŠ v Náměšti za prostory a zapůjčení nástrojů.

ZŠ Komenského za možnost stravování ve školní kuchyni.

Kuchařkám a všem z firmy Scolarest.

22. letecké základně v Náměšti nad Oslavou za zapůjčení techniky a materiálů.

Farnosti Náměšť za umožnění fungování kempu.

Všem sponzorům a pomocníkům.

Obyvatelům Náměště, kteří se museli rozdělit o svůj prostor s návštěvníky města, byť je to mohlo omezovat.

Vám, návštěvníkům festivalu, kteří festival dotváříte svou přítomností a svým pozitivním přístupem.

A všem ostatním, kteří se v seznamu nenašli, ale jejichž práce je pro festival nenahraditelná!

A moc se na vás těšíme v roce 2023!

FOLKOVÉ PRÁZDNINY NÁMĚŠŤ NAD OSLAVOU

Habitat v Náměšti

Po světě ještě každý den máme
mít vajíčka plná vln
nemá to být jedná vlna
a mše se vydele do věch
až přijde kolem smutné vlny
konec té cestě na tuhle vlnu

Roz pohledem se po kraji
a sledáš to co každý vidí
je to kraj dunců Pro ty lidi
sotilal tri kopce stáně dlehn
zem vlní se dobře dalek vln
a má vlnová pro obiti

U má ti drůlí se a pili
po celý život Ruky žmč
střoules je do ti země Pave
a kůžej svoji kramon kram

Jan Šrámek

Sobota 30. 7.

Irský den (od 17.30 hod.)

Orchestr
Folkových prázdnin
(Německo, Irsko,
Česká republika)

Ye Vagabonds (Irsko)

Interference (Irsko)

Folkové prázdniny 2023

22. 7. - 29. 7.

FOLKOVÉ PRÁZDNINY

NÁMĚŠŤ NAD OSLAVOU

After Midnight 8/2022

Škoda, že všichni, co přijeli v pátek na koncert Javorů, už tady dneska nejsou. Docela rád bych viděl, jak by se tvářili, kdyby si přečetli, že Javoři i Ulrychovci byli výborní jako vždycky, ale že by byli ještě lepší, kdyby s nimi na klávesy hrál Andy Cermak. Určitě by mně nevěřili, mysleli by si, že jsem pitomec, ale fakt si zkuste představit krásnou dívku, co jde do kláštera, nebo tu druhou, tu nevidomou, s doprovodem Hammondových varhan. A ve svatovítské katedrále, aby to bylo působivější. Jako na pohřbu Karla Gotta = to by se vám prostě muselo líbit. Mně se sourozenci taky líbili, ony ty pamětnické koncerty jsou sázkou na jistotu: na Hradišťan, Prokopa, Mertu i Javory přijdou ti, kteří je měli rádi ještě v minulém století, na Radůzu ti, kteří ji měli rádi na začátku tohoto století (vlastně tisíciletí), a půl úspěchu je zaručeno. Úspěch úplný je daný tím, že všichni jmenovaní jsou pořád ve formě, Radůza navíc má to nejlepší pořád před sebou. Což nastane, až přibere do kapely Andyho Cermaka. K vystoupením muzikantů, kteří pamatují pražské koncerty Louise Armstronga a Pete Seegera, případně borovinský koncert Swinging Blue Jeans (měl jsem kamaráda, který znal člověka, který jejich kamionu ukazoval, kudy se do toho kulturáku jede), patří správně pamětnické průvodní slovo. Jiří Pavlica, Michal Prokop i Vladimír Merta se při něm drželi zkrátka, Zato Petr Ulrych je podal v takové kvalitě, že by mohl od hodiny nastoupit jako průvodce do Popmuzea. Do něj se jednou dostanou i náměšťské koncerty podle mustru kytary, banja, housle, klávesy, harfy, flétny, dívčí hlasy, perkuse a Irčani nad Oslavou. Po letošním ročníku přibudou kořeny nad Oslavou. Ty znám dobře, mockrát jsem se prošel kolem řeky od Náměště po Skřipinu i od Náměště do Meziříčí a zase zpět po jednom i druhém břehu. Dobře znám i revivaly = celý můj život je asi tak od jedenácti let jeden velký revival. Marian Friedl a Petra Nachtmanová (i Mehdi Aminian, který pro onemocnění nemohl vystoupit) to asi mysleli jinak, ale mně se jejich vystoupení v jízdně (poprvé při letošním ročníku) líbilo proto, že jsem si v něm našel svoje kořeny (pár ulic pod kulturákem, ve kterém hráli Swinging Blue Jeans) a svůj revival (např. Jackie Stewart revival = sjížděli jsme Doleželovou ulicí, ve které dneska bydlí Bába, na kárách, zatím co on ukončil kariéru, protože se při tréninku ve Watkins Glenn zabil jeho kamarád Francois Cevet). A tak je to letos se vším. Takže jakmile spustili Korsičani ze skupiny L'Alba něco polyfonního, měl jsem pro ně roli. Nechápu proč, ale pořád ještě není zfilmovaný román Vango, který napsal Timothée de Fombelle. Přitom je to jen 700 stran, odehrává se to v průběhu 1/2 století a jen asi na třech kontinentech. Právě do první části filmu by se hodila hudba skupiny L'Alba. Neodehrávala se sice na Korsice, ale na jednom z Liparských ostrovů, ale středomořská hudba i se všemi vyjmenovanými přesahy by k ní seděla lépe než něco ukrajinského od Petra Ulrycha. Ledaže by to byl takový úlet, jako když na Folkovkách vystoupilo Zvěře jménem podzim, případně Kieslowski. Jak si všimli moji kamarádi, v letošním ročníku něco takového chybí. Měl bych návrh: skupina Kucharski. Na svém druhém albu zpívá ve skladbě Divocí ptáci např. toto: KAMPAK JEN LETÍ DIVOCÍ PTÁCI/TAKY BYCH LETĚL/I KDYŽ SE TO NEVYPLÁCÍ/VČERA JSEM SLAVIL/A DNESKA PIJU VODU/A DOŠEL JSEM DOMŮ ZA DOPROVODU. Pokud jde o ptáky, 3 hejna vran letěla včera dopoledne nad stadionem, pokud o oslavy: už kajakář Lukáš Pollert říkal, že oslavu si zaslouží každý den.

Milan Zeibert

Malá esej o radosti

Mám radost z Javorů. Že jim to pořád tak hraje. Mám radost z Petra Ulrycha, že je v dobré formě. Když tu hráli naposledy, nevypadal moc dobře, dokonce musel odejít z pódia dřív a já jsem o něj měl strach. Bylo to v době, kdy několik muzikantů, kteří tu předtím hráli, zanedlouho odešlo nadobro, a člověka napadaly všelijaké myšlenky. Dost na tom, že na pódium už nemohl vystoupit někdejší basista Javorů, ale taky Druhé trávy a mnoha dalších kapel i velkých orchestrů, Petr Pedro Surý, který nás v červnu opustil, aby mohl hrát basovou linku pod sóla Luboše Andršty, který s Michalem Prokopem už taky nikdy nepřijede. Ale začal jsem tím že mám radost, a hodlám v tom pokračovat. Mám radost, kdykoli mohu vidět na pódium Mariana Friedla, protože vím, že neuslyším nic tuctového, vše, na co sáhne, je pozoruhodné, originální, ale hlavně s radostí poslouchatelné. To nebývá u hudebních experimentů zdaleka pravidlem! A tak byl i jeho nejnovější projekt Roots Revival skvělým hudebním zážitkem, který možná ochudilo, ale rozhodně nezhatilo ani onemocnění klíčového člena, Mehdiho Aminiana. Mám radost, že se vypořádali i s problémy s odposlechy, protože vím, že nechat si správně nastavit odposlech je někdy těžší, než dobře naměřit rozběh na skok o tyči. Mám radost, že Marian vzal do ruky i svůj oblíbený nástroj zvaný "concoffka", který, jak znalci obeznámení s tvorbou skupiny Les Triaboliques jistě dobře vědí, s oblibou používají skotští bačové ze Skotské vysočiny a Kaledonských hor, když si hrou na tento nástroj krátí dlouhé večery, požívají při tom skotské korbáčiky a zapíjejí je skotskou žinčicou :-)

Mám radost, že jsem mohl opět po letech, uplynulých od vystoupení sardinských Tenores di Bitti, slyšet středomořskou polyfonii, tentokrát severnější, korsickou i s modernějším hávu. Mám radost, že při a capellové písni L' Alby nám letěl nad hlavami pouhý vrtulník a ne nadzvukový MiG 21, jehož sonický třesk býval v dobách mého mládí běžnou zvukovou kulisou širokého okolí. Budu mít radost z i toho, až někteří posluchači pochopí, že z vystoupení skupiny, jež není úplně podle jejich gusta, se dá jednoduše vzdálit a není nutno jejich výkon hodnotit hlasitým nespokojeným brbláním. Ale úplně největší radost budu mít, když nám osud dopřeje setkání u dalšího ročníku Folkových prázdnin. Abych nezapomněl na další indicii kvízy, ve kterém máte dnes poslední šanci na výhru: Sport, který provozujeme společně s autorem rubriky After Midnight, je jedinou atletickou disciplínou, kde je velice výhodné být zadobře s rozhodčími, podobně jako v krasobruslení, nebo gymnastice.

Carlos

Na dnešní scéně...

Orchestr Folkových prázdnin

Velký festivalový orchestr podruhé Pokračování splněného snu, letos s irskou posilou ZUŠka se hodí, lepší je ovšem talent jako hrom, ale nebojte, zkoušet vás z něho nikdo nebude. To sice zní jako výzva, zato název tělesa by mohl odrazovat. Je takový až moc oficiální, v očekávání, že přijde dirigent, mávne taktovkou a nadřilovaní muzikanti spustí jako hodinky. Nebo, a to se zprvu předpokládalo, budeme sledovat sice nadšené, leč amatérské hraní pro potěchu rodičů s mobily v ruce, šťastných, že na pódium, kde předtím vystupovaly velké hvězdy, teď stojí jejich ratolesti. Ne, nic z toho, i když ze všeho přece jenom kousek, jak už dobře víme. Cvičit se bude několik dnů, tomu se nevyhnete, důležité je ale s kým, a v tom tkví tajemství báječně odvázaného orchestru, který loni tolik překvapil. K „dirigentům“ a zároveň spoluhráčům - německé fiderky Vivien Zeller a Ursula Suchanek a Martin Krajíček – letos přibude Marja Gaynor, houslistka skupiny Interference, takže se dá čekat, že talentované děti a nadšenci z řad dospělých, přejdou občas i do irské noty. S přesvědčením, že nezáleží na tom, kolik not spadne pod stůl a kolik lidí oslní, protože „Hudba je život. Hudba je společenství. Hudba je oslava“.

Velký úspěch v minulém roce potvrdil myšlenku Jitky Šuranské, že takovýto projekt je životaschopný, a naplnil její přání a sen založit takovouto tradici v rámci festivalu. Letošní Orchestr se scházel každý den od 10 do 13 hodin. Během pěti dnů vznikl program, který dnes uslyšíte. Zkoušel pod vedením houslistek z Berlína – Vivien Zeller a Ursuly Suchanek – a Martina Krajíčka. V tomto roce podpořila lektorský tým i Marja Gaynor. V Orchestru se sešly různé nástroje – housle, akordeon, mandolína, kytara, violoncella, kontrabas, hobo, flétna, perkuse a brumle. Pro mnohé účastníky je to jediná příležitost, jak si zahrát v orchestru a také trochu přičichnout k atmosféře na velkém pódium i v jeho zákulisí. I proto je neustále přítomný prvek – nadšení. V letošním roce Orchestr nacvičil 9 skladeb – od lužickosrbských lidovek přes moravské písně až po autorské skladby. Některé jsou jen v instrumentální podobě, jiné se i zpívají. A co na to Eva, která o Orchestr celý týden pečuje? „Je fakt zajímavé a úžasné pozorovat ten proces, jak se zpočátku neznámí lidé sbližují a semknou a jak se z těch skladeb, na začátku trochu váhavě zahranych, zrodí cosi hodně poslouchatelného...“

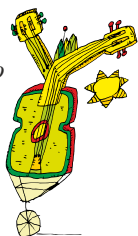
Jazykové okénko

K jazykům, které zazníjí o letošních Folkovkách, se v sobotu připojí i lužická srbština. Orchestr Folkových prázdnin připravuje mj. dvě lužickosrbské písně, jedna z nich zazní právě v originálním znění. Odkud tedy tyto písně pocházejí? Není to z jihu Evropy, jak by se možná mohlo na první dojem zdát. Lužická srbština (obě její varianty - hornolužičtina i dolnolužičtina) se řadí mezi západoslovanské jazyky, podobně jako čeština a slovenština, a centry obou lužickosrbských oblastí jsou Budyšin (Bautzen) a Chotěbuz (Cottbus) v Německu. Obě Lužice patřily ke Koruně české až do roku 1814, poté se obyvatelstvo asimilovalo s Němci. Ovšem dodnes je lužická srbština jedním z úředních jazyků a v současné době se o ni zvedá nová vlna zájmu.

Tango v Habitatu

Jen ještě
jeden den
se spolu
budem sytit
ze svátečního
stolu
Folkovek

Jen ještě
tento den
se spolu
budem sytit
básněmi
písňemi
hudbou
a poezii

A pak se
na rok
rozejdem
rozjedem

Módní folkénko

Jistě, na festivalech jde především o hudební zážitky, hned v závěsu za nimi je ale bezesporu i oblečení. Správný oděv na festival musí být praktický, ale i pěkný – přece jen jdete mezi lidi. A nejlépe obojí dohromady. Vyberáme pro vás ty nejnápadnější a nejnápaditější kousky, na které jsme během procházek areálem Folkovek narazili. Nechte se inspirovat. Co dělá outfit outfitem? Doplnky a nejrůznější detaily. Svě o tom ví i tato mladá

Michal K.

Ye Vagabonds (Irsko)

Neobyčejná irská hudba od docela obyčejných irských bratrů. Největší základy současné irské tradiční hudby. Když zjistíte, kolik irských a britských folkových cen za tak krátkou dobu získali, a dosmějete se tomu, jak si s nimi nevěděli rady, takže půlku odvezli k rodičům, začnete pozorně poslouchat a zprvu vám jejich verze irské tradiční hudby přijde, jak jen to říct... taková normální; žádný šok a řečem o nové irské folkové vlně, do které patří, moc nerozumíte.

Zpívají úžasně, tak, jak to umí jen sourozenci, to je pravda a na kytary, mandolíny, bouzouki a housle hrají, že jim to kdekdo může závidět, stejně ale nemůžete pořád přijít na to, proč vás ti dva bratři tolik přitahují. Přitom je to prosté jako facka: Brian a Diarmuid Mac Gloinnov jsou tak obyčejní, až jsou naprosto neobyčejní. V Dublinu, kam se přesunuli z malého města Carlowa, to okamžitě odhalil irský hudební filmař Myles O'Reilly: o neznámé dvojici natočil skvělý dokument Seven Songs On Six Islands a bratry proslavil videoklipy. Následoval ho Glen Hansard: vzal Ye Vagabonds na turné. Nejvíce o sobě ale dali vědět v dublinské hospodě ve čtvrti Stoneybatter, kde se okolo nich vytvořila nadgenerační komunita, hrající irskou tradiční hudbu po svém, ve společném duchu a porozumění. Patřila do ní třeba zpěvačka Lisa O'Neill nebo skupina Lankum, díky nimž, a samozřejmě také bratrům, si prý mnoho lidí v zemi, ale i mimo Irsko, začalo všimnout toho, co se na dublinské scéně odehrává. Pak už jen stačilo, aby se do hry vložil respektovaný, pro folk zapálený britský hudební publicista Tim Chipping. Když poprvé uslyšel Lankum, z nedostatku slov ze sebe jen vysoukal: „Je to krásné a podivné.“ Motto pro nový label River Lea proto dál nehledal. Vznikl po setkání s Geoffem Travisem a Jeannette Lee z legendárního, vždy dopředu hledícího a na žánry nereflktujícího vydavatelství Rough Trade, kteří Timovi navrhli vedení River

Vylezl z hrníčku a vydal se snad za nějakým lepším pánčkem?!?
Nebo se stal sám sobě pánem?
Panem pavoukem?

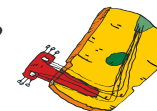
Objev

Svět zeleného pavoučka není tady, na hřbetě mé ruky.
Svět zeleného pavoučka je dole, na lýtku mé nohy, mezi květinami chlupů.
Občas navštíví koleno nebo i palec.
Už mám s sebou připravenou dokumentaci o tom, kde všude se pohybuje.
Je to nádherna!
Je to opravdu důkladná a propracovaná mapa s tajným posláním.
Dalo by se říci, že se nám byt' i jen obyčejný zelený pavouček snaží říci něco velkého.
Ano, pohyb těch osmi nožek po mém těle ve mně vyvolává něco neskutečného.
Pocit euforie.
Pocit blaženosti a nevědomosti.
Nebo vědomí všeho?
Tak koukám do excelové tabulky a ignoruji výkřiky příbuzných, kteří se mě snaží vytáhnout do lesa na borůvky, pryč od mého kolosálního objevu...
UŽ JSEM BLÍZKO.

Zde 27. 6. končí poslední deníkový zápis Kryštofa Leděčky, který následujícího dne neočekávaně zemřel za blíže nevyjasněných okolností.

Nihilista

Svět zeleného pavoučka není tady, na hřbetě mé ruky.
Svět zeleného pavoučka je... mi však popravdě ukradený.
TAK JAKO TY.
Ano, i ty jsi tam přece byl. Jako my všichni...
Všichni máme ve svých nitrech zelené pavoučí světy a ve svých srdcích zapletené pavoučí sítě.
VŠECHNO JE ZBYTEČNÉ.
Všichni nakonec skončíme na stejném místě, před stejným soudem.
PŘED TÍM VLASTNÍM.
A až si pohlédneme do tváře, co si pomyslíme?
Nic. NEMÁME MOZKY.
Moje ruka samovolně plápolá po papíře.
A místo písmen maluje roztržené pavoučí sítě...

Město Náměšť nad Oslavou

Náměšť nad Oslavou

Kraj Vysočina

Jihomoravský kraj

Cultúr Éireann
Culture Ireland

ICZ

NÁRODNÍ PAMÁTKOVÝ ÚSTAV
ZÁMEK NÁMĚŠŤ NAD OSLAVOU

AUTO DOBROVOLNÝ
Velké Meziříčí • Jihlava • Znojmo

Honorary Consul of the Czech Republic in Prague

Honorary Consul of the Czech Republic in Prague

ČAF

ČESKÁ ASOCIACE FESTIVALŮ

Smurfit Kappa

OTESOUND

FULLMOON
MUSIC MAGAZINE

UH MONT-STRAU s.r.o.

HORÁCKÉ AUTODRUŽSTVO
VELKÉ MEZIŘÍČÍ

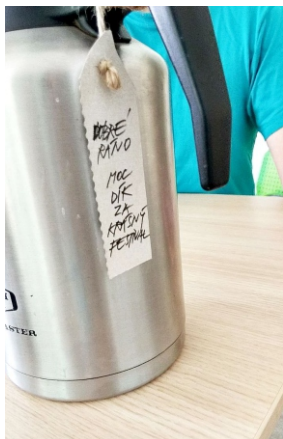
AUTO DOBROVOLNÝ

ag foods
experience & innovation

Děkujeme celému týmu za nádherné zážitky na letošních Folkvách. V příloze posílíme foto zřejmě nejstarší návštěvnice Folkovek. Jmenuje se Štěpánka a je jí 95 let.

S pozdravem Vlnovi

JADERNÁ ELEKTRÁRNA DUKOVANY
SKUPINA ČEZ

MINISTERSTVO KULTURY

PoeziJE! Světy zeleného pavoučka

Poslední dílna tvůrčího psaní nás přenesla do světů zeleného pavoučka. Jako začátek kolektivního textu jsme opět zvolili verš Ivana Wernische, dál už jsme ale jeli svobodně, bez berlíček a pomůcek, protože nám to jde a jsme v tom dobří: za pavoučkem jasnovidcem, objevitelem, cestovatelem, nihilistou, za pavoučkem milujícím kávová zrnka, pavoučkem ve špendlíkové hlavičce, pavoučkem na jednom jediném vlákně i za jeho košatou rodinkou... Druhé cvičení můžeme nazvat „záznamem přítomného okamžiku“. Při tomto úkolu se zastavíte, ztišíte a „pouze“ zapisujete vše kolem. Jste takovým poetickým záznamníkem. Všimnete si, že jitrocel je minaret, slyšíte, co si povídají holubi na střeše kostela, vidíte směr větru, meruňkový kostel, tátu Maloně, ahóh!

V letošní dílně jsme tvorbu textů prozkoumali z mnoha úhlů. Psali jsme podle tajemné fotografie, podle předmětů v dlani, podle zvuků a vjemů kolem, podle slabik, jako druhý Skácel a jako zrcadlový Wernisch. Psali jsme z clusteru i z brainstormingu. Vznikaly poetické skvosty i randičky. Na základě týdenního terénního výzkumu, sesbíráních a v praxi ověřených fakt si tedy dovolueme tvrdit, že poezie je!

Poděkování si zaslouží všichni účastníci dílny, bez kterých by nám zůstaly jen prázdné stránky: Andrej, Aničky, Eliška, Emílio, Linda, Marcela, Mírek, Petra, Prokop, Robko, Sára, Soňa, Tadeáš, Terezy, Tonda a Zdeněk!

Ukázky: kolektivní texty (úvodní „verš“ Ivan Wernisch)
Prerod

Svět zeleného pavoučka není tady, na hřbetě mé ruky.
Svět zeleného pavoučka je v hrnku od kafe, které kdosi dávno dopil.

Svět zeleného pavoučka je omšelý a temný, přesto je jeho domovem.

Miluje vůni světa svého.

Pacičkami drtí kávová zrnka a koupe se v elixíru života.

A já dohlížím na to, aby měl kávových zrněk dost.

Sypu je na jeho chlupatou hlavičku.

Podestýlám mu je přesně tak, aby musel jen pohnout pacičkou a byl připraven.

Připraven na vše.

Jednou jsem na pavoučka zapomněl.

Když jsem po odmlce koukl do hrníčku, spatřil jsem jen osamělou pavučinu.

Kam se asi poděl?

Lea, nového centra pro z tradic vycházející hudby, takže bylo takřka nemyslitelné, aby Ye Vagabonds s debutovým albem vydaným vlastním nákladem Timovi unikli. „Naše vztahy s Rough Trade jsou velmi osobní. Měli jsme obrovské štěstí, když jsme se stali součástí téhle rodiny, protože jako jedna rodina se opravdu cítíme. Být po boku Geoffa a Jeanette, kteří nás obrovsky podporují ve všem, co děláme, je úžasné,“ uvedl Brian po vydání cenami ověřeného alba The Hare's Lament, pasující Ye Vagabonds definitivně mezi největší zázraky současné irské tradiční hudby. Nebo, jak napsal Myles O'Reilly: „Ye Vagabonds dělají hudbu, která ctí nadčasovou upřímnost s akustickým vyprávěním příběhů u krbu, které bude znít stejně aktuální za sto let jako před stovkou generací.“ Na Folkovky přivezou bratři nové album Nine Waves, které jim pomáhala natáčet irská muzikantská extratřída a produkoval John Spud Murphy, spojený s Lankum.

Interference (Irsko)

Přátelé Ferguse O'Farrella velkolepě zakončí festival *Legendární irská kapela spřízněná s Folkvami napořád*. Téměř mýtická a rozhodně legendární kapela, která to nikdy nevzdala, ačkoliv ji osud z neznámého důvodu nespravedlivě odepřel nárok na zaslouženou slávu. The Interference patřili v 90. letech k těm, které předběhly dobu a její duše, zpěvák a skladatel Fergus O'Farrell, je dodnes považován za jednoho z nejpozoruhodnějších talentů, jaký se v Irsku narodil. Nebylo mu ani padesát, když v únoru 2016 navždy odešel a do

vzduchu zavěsil osobní úvahu ze své slavné písně Gold: „Hell I'm gonna be me. I'm gonna be free.“ Těžká nemoc mu celoživotně těžce podrážděla nohy, a přestože věděl, že příští den může zemřít, smrti se smál. Věřil své hudbě a kamarádům,

dáma, která se nám představila jako *Karolína*. A čím že naše zraky tak upoutala? Tím, že se jí na uších houpaly malé papričky! Žádné kapije, žádné chilli, prostě „paprika červená, 59,90 Kč/kg“! Navíc je každá trochu jiná (nejde o strojovou výrobu), takže, jak sama majitelka vtipně poznamenala, jsou v bio kvalitě! A nejlepší na tom je, že si je Karolína vyrobila sama! „Šla jsem jednou do korálkárny, že si vyrobím vlastní náušnice,“ začíná své vyprávění. „Když jsem tam uviděla ty papričky, byla to jasná volba. Dokoupila jsem pár zelených korálků na stopky a doma se pustila do práce.“ Inu, šikovné ručičky mít – svou fotku v Plátku zřítí.

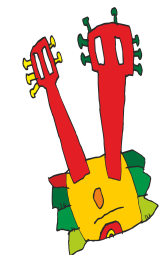
Davi2

MĚSTSKÉ KULTURNÍ STŘEDISKO
NÁMĚŠŤ NAD OSLAVOU

Velké poděkování patří všem, kteří poskytli ubytování organizátorům a účinkujícím v soukromí svých obydlí a chalup. Nebylo jich málo a bez jejich ochoty by se s omezenými ubytovacími kapacitami v Náměšti mohlo stát, že by nebylo kde spát.

Z Oranžády sólistou na hlavní scéně
Myslíte, že to není možné? Jasně, blbá otázka, kdyby to nebylo možné, tak to nedáváme do nadpisu. Takže jde o ten příběh, který je, jak jinak, prostý. Byl jednou jeden chlapec, který už jako student jezdil na Folkovky do organizačního týmu Oranžád. Letos též a padla na něj "služba" u Orchestru FP. Zde si začal zpívat, až si jej všimla Vivien a má tak jedno z nepřeslechnutelných sol mezi ostatními na velkém pódiu. Poznáte, který to je? Jmenuje se Jakub Skalník a kdo ví, jestli o něm ještě neuslyšíme...

V bublině vítězný text z Facebookové soutěže...

kteří by za něho i dýchali, což potvrzuje i nesmírně emotivní scéna z filmu Breaking Out, kdy za něho při natáčení alba The Sweet Spot skrze gumovou hadičku doslova dýchá Glen Hansard. S každým vdechem O'Farrellovi sedícím na vozíčku pomáhá nabrat sílu k dozpívání skladby, a jestli tohle není výraz neskonaleho přátelství, tak pak už nic. Scéna do značné míry symbolizuje myšlení hudebníků, přátel a vůbec všech, kteří nikdy nepřestali věřit v odhodlání a umění Fergusa O'Farrella, stejně jako on nikdy nepochyboval o tom, že The Interference i po jeho odchodu nezaniknou. A samozřejmě nezakli, protože jak členové skupiny uvádějí, tenhle příběh ještě neskončil a možná víc jak předtím vyprodávají koncerty, jako by si mnozí lidé, a překvapivě i ti mladí, zpětně uvědomili, o co s The Interference v minulosti přicházeli. Na turné k vydání filmu Breaking Out se vydávají v opravdu silné sestavě: James O'Leary (kytara), Camilla Griehsel (zpěv), Paul Tiernan (zpěv, kytara), Maurice Seezer (zpěv, klávesy), John Fitzgerald (baskytara, zpěv), Cal McCarthy (bicí), Anthony Noonan (zpěv, bicí, kytara), Bertrand Galen (violoncello) a Marja Gaynor (housle). Kdybych náhodou zemřel, uspořádejte pořádně odvázanou party a pokud možno v ní pokračujte na každém koncertu, přál si O'Farrell. Takže i letos nás na Folkovkách čeká party: s Fergusovými a jinými písničkami. Party na festivalu, na který tak rád a často vzpomínal a považoval za jeden z největších zážitků svého hudebního života. Ostatně i o tom se ve filmu zmiňuje.

FOLKOVÉ PRÁZDNINY 23.-30.7. 2022

PROJEKCE ANIMOVANÝCH FILMŮ

SOBOTA 30. 7.

UNIVERZITA TOMÁŠE BATI VE ZLÍNĚ

The Sun (2021) - 7 min.
Rotsethorne (2021) - 3 min.
Skříňostroj doktora Steina (2018) - 15 min.
The Gypsy Dance (2021) - 3 min.
Befriend the Wind (2021) - 3 min.

NATIONAL FILM AND TELEVISION SCHOOL (GB)

Do Not Feed the Pigeons (2021) - 9 min.
Other Half (2021) - 12 min.
Night of the Living Dread (2021) - 11 min.

kdy: v přestávkách mezi koncerty Hlavní scény
kde: Kavec u zámecké jízdárny

VSTUP ZDARMA